

Er wordt in Nederland heel wat gedemonstreerd. Denk aan snelwegblokkades voor een beter milieu of boeren die een duidelijker beleid willen. Meestal gaat dat er gemoedelijk aan toe, maar we kennen vanuit het nieuws ook genoeg voorbeelden waar demonstraties uitmondten in vernielingen en geweld. Ik vraag mij steeds weer af of deze demonstraties wel echt helpen. Wat er in ieder geval gebeurt, is dat we het er met elkaar over hebben.

Als klein meisje ging ik samen met mijn broer en ouders ook demonstreren o.a. tegen kernenergie en voor een eerlijker beleid in Nederland. Deze onderwerpen zijn nog van alledag, er wordt immers nog steeds over gediscussieerd. Mijn heit en mem hebben mijn broer en mij van jongs af aan geleerd om maatschappelijk betrokken te zijn. Het was niet meer dan normaal voor ons dat je vrijwilliger was bij je eigen sportvereniging, een kantinedienst draaide, schoonmaakte of soms een bestuursfunctie had. Mijn ouders waren altijd actief op de scholen waar mijn broer en ik op zaten, wat wij ook weer doen bij de verenigingen en scholen van onze kinderen.

Wie had kunnen bedenken dat ik als raadslid ook in de voetsporen van mijn

moeder zou treden. Zij is 16 jaar raadslid geweest en inmiddels zit ik ook alweer zes en een half jaar in de Raad. Dat zij en ik dit zijn gaan doen, komt voort uit die maatschappelijke betrokkenheid en de diepgewortelde behoefte om ons in te zetten voor anderen.

Wie?

Wie: Hilda Zwart, 54 jaar, 2 uitwonende kinderen, fractievoorzitter Sociaal Links

Werk: Stichting Halt

Woonplaats: Feanwâlden

Wat je niet van mij verwacht: Ik ben ruim 15 jaar politieagent geweest